

Regeringen foreslår som nævnt, at der inden for FIUF gennemføres en nybygningsstøtte for fiskerfartøjer, hvor støtten gives til den fisker, der tager mere kapacitet ud af flåden, end han sætter ind.

For så vidt angår FIUF-bevillingens størrelse i år og til næste år, er det regeringens opfattelse, at der ved en omdisponering vil være tilstrækkelige midler til nybygningsordningen. I år resterer således 40 mio. kr. udisponerede midler til ordningen.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at der er opnået enighed med erhvervet om bevillingsfordelingen for resten af 2001. Fordelingen indebærer, at der reserveres omkring 30 mio. kr., der vil kunne indgå, såfremt der senere på året skulle vise sig særlige behov for en ophugstordning f.eks. i torskefiskeriet.

Men der er nogle, der har spurgt: Hvorfor dog tage en beslutning nu? Ja, regeringen finder, at den hidtidige politik ikke har løst problemerne, og at de nu har nået et omfang, der gør initiativer nødvendige. Det er jo nemlig sådan, at på trods af, at der de seneste 5 år er givet offentlig støtte på 280 mio. kr. til ophugning af vores flåde, så er den stadig for stor. Og på trods af, at det offentlige i perioden har støttet nybygning og modernisering af fiskerfartøjer med 250 mio. kr., så er flåden stadig alt for gammel, og hvad værre er, den er stadig højt belånt.

De tidligere kapacitetsregler – vi fik som bekendt nye regler pr. 1. marts 2001 – har bl.a. været medvirkende til, at næsten 90 pct. af støtten er brugt til investeringer på den eksisterende gamle flåde i stedet for på nybygninger. Det må der laves om på. Erhvervets indsats for at skabe tilgang til fiskeruddannelserne og generationsskifteselskabernes arbejde for at fremme nye fiskeres investeringer nytter jo ikke meget, hvis ikke vi udnytter fiskeriets opgang til at tjene penge, investere og trække unge fiskere ind som ejere af fiskeriet.

Ser vi på de seneste 5 år, så har der i perioder været godt fiskeri og gode priser i alle vore hovedfiskerier: i de demersale fiskerier, i industrifiskeriet og i det pelagiske fiskeri, som det er tilfældet i dag.

Regeringen ønsker, at disse gode perioder i højere grad kan omsættes i konsolidering og fornyelse i hele sektoren. Det er derfor nødvendigt at tage beslutningen nu. Det er ikke kun flåden, der er blevet ældre, det er ejerne af fartøjerne også.

Begrebet generationskløften får et helt andet indhold her, hvor der er en risiko for, at de ældre fiskere trækker sig ud af fiskeriet, før det bliver muligt at få tilstrækkelig mange unge ind i fiskeriet.

Fiskeri er også en tradition, og sikrer vi ikke et glidende generationsskifte, ja, så kan Danmark tabe store dele af sin status som førende fiskerination. Regeringen har derfor også gennemført en styrkelse af låneordningen for yngre fiskere.

Efter regeringens opfattelse er det afgørende, at fiskerierhvervet får muligheden for at se fremad. Fiskeriets natur er, at indtjening og fangstmuligheder svinger stærkt fra år til år. De danske reguleringer bør sikre, at der i de gode år bliver mulighed for at investere i en tilpasning og i en fornyelse af flåden.

Med disse bemærkninger ser jeg frem til en god debat om disse spørgsmål her i dag.

Forhandling

Ole Vagn Christensen (S):

Allerførst vil jeg takke ministeren for den grundige redegørelse, vi her har fået om det danske erhvervsfiskeri og om de drøftelser, som regeringen har foretaget med sektoren. Det vil danne basis for, at vi kan tage temperaturen på dansk fiskeri lige nu.

Som andre steder i EU står fiskerierhvervet i en brydningstid, hvor det er vanskeligt helt at overskue den udvikling, som det danske fiskeri er inde i nu og i de kommende år.

Det stiller krav om enighed mellem erhvervet og politikerne om nogle fælles politiske mål.

Fiskerne oplever, at mange centrale fiskebestande ikke længere er tilgængelige i det omfang, man kunne have ønsket. Der blev bogstaveligt talt indført begrænsninger i torskekvoten, og der var den efterfølgende 10-ugers totale lukning af torskefiskeriet.

Det er indlysende, at fiskerimulighederne bliver begrænset, hvad der rammer fiskeriets indtjening i de EU-lande, hvor der er et stort fiskerierhverv.

EU er selvfølgelig den centrale faktor, fordi Unionen sidder med det overordnede ansvar for fiskeripolitikken, og ligegyldigt hvilke beslutninger der er blevet taget, har kritikken af EU's fiskeripolitik hen ad vejen været hård.

Europa-Kommissionens grønnebog er i vid udstrækning et svar på denne kritik. I den fælles fi-